

“La meva primera novel·la neix de la fascinació pels centres comercials”

Catherine O’Flynn (Birmingham, Anglaterra, 1970) ha causat un gran impacte, primer al seu país i després als Estats Units, amb la seva primera novel·la, traduïda per Columna amb el títol *El que vam perdre*. Una nena de vuit anys desapareix en un nou centre comercial acabat d’inaugurar.

—Què us va venir primer al cap, la misteriosa desaparició de la nena o la voluntat de parlar de com un gran centre comercial, metàfora del món actual, trastoca la vida tradicional dels barris?

—Primer, el centre comercial. Vaig començar per aquí, perquè treballava en un. Volia escriure sobre aquell món, per descobrir què em fascinava d’un centre comercial. Bàsicament, el contrast entre allò que la gent hi veu i allò que no hi veu, les zones tancades al públic, el món ocult al qual només tenen accés els treballadors, dels passadissos als magatzems. També de la gent que hi treballa, de les seves condicions de treball, normalment penoses.

—Però també parleu de la transformació que pateix el barri en obrir-se el centre.

—Sí. És un altre contrast. L’aparició d’un gran complex comercial pot ser com una bomba, pot destruir l’antic barri comercial de tota la vida. Tampoc no volia idealitzar la botiga de sempre. Per això, la carnisseria que descriu no fa gens de goig, és molt decadent, i la carn, tal com l’exposen, fa fàstic. Ni idealitzo la botiga tradicional ni dic que tot allò que ha portat el gran centre sigui dolent.

—La solapa diu que la vàreu escriure a Barcelona, on vàreu residir uns quants anys, i que la novel·la reflecteix la vostra experiència com a dependenta d’una botiga de música.

—No. Aquí vaig treballar de professora d’anglès, a Granollers. No vaig treballar a cap botiga. La meua experiència com a dependenta és anglesa. Conec, això sí, els grans centres comercials de Barcelona, com ara la Maquinista o Gran Via 2.

—Un altre contrast clar és el que es presenta entre la innocència de la nena i el món adult, ple de conflictes.

—Ho he fet perquè la nena tingués pes. El contrast fa ressaltar el personatge. Els nens sempre porten com a símbol la

TINA BAGUE

Catherine O’Flynn s’estrena com a escriptora amb la novel·la *El que vam perdre*. Ha estat traduïda per Columna.

innocència o la desgràcia. També ho he fet perquè no volia que la manera que tenim de reflectir el món dels adults fos producte de l’atzar, perquè sempre pot canviar d’un dia per un altre.

—Si la meua informació és certa, l’original va ser refusat per més de vint editors. Amb quins arguments?

—Editors i agents. Primer, sense dir-me res. Després un agent me la va acceptar i la va enviar a cinc editorials més. La resposta més curiosa que recordo va ser la d’una editorial que em va dir que els agradava molt, però que no sabien com classificar-la, en quin gènere o col·lecció encabir-la, i, per tant, no sabrien com enfocar la qüestió del màrqueting. Després, l’agent la va enviar a un editor petit que no té departament de màrqueting i no estava preocupat per la qüestió, i aquest la va acceptar.

—Hauríeu acceptat de publicar-la en una sèrie negra?

—No seria idònia, per a una col·lecció negra. El lector en quedaria decebut. El meu objectiu no és crear un misteri, tot i que n’hi ha un. Però no m’hauria pas enfadat si hagués sortit en una col·lecció negra. D’una altra banda, m’agrada i la segueixo molt.

—No us vàreu desesperar, en veure que els editors us tancaven la porta als nassos?

—No. No va ser la fi del món. No comparteixo la idea americana de triomfar a la vida.

—Vàreu pensar molt l’estructura de la novel·la, quin estil us convenia, què calia prioritzar, etcètera?

—No. La redacció és espontània. La mecànica no la tenia gaire assumida. Allò que em va guiar és que agradés el lector, el gust de llegir-la.

—No pensàveu en cap autor? Cap model? Cap influència?

—No puc parlar de cap influència conscient. Inconscientment, segurament n’hi ha moltes. Si hagués pensat en els autors que admiro, no els hauria seguits perquè els respecto molt. Ningú no és capaç d’escriure seguint uns autors. És impossible.

Lluís Bonada